

Lk 24,4-12

Byl pátek a začínala sobota. Ženy, které přišly s Ježíšem z Galileje, šly za ním; viděly hrob i to, jak bylo tělo pochováno. Potom se vrátily, aby připravily vonné masti a oleje. Ale v sobotu zachovaly podle přikázání sváteční klid.

Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily. Nalezly však kámen od hrobu odvalený. Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu. Zachvátily je strach a sklonily tvář k zemi. Ale oni jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát.“ Tu se rozpomenuly na jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním. Byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě jiné, které to pověděly apoštolům. Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim. Petr se rozběhl k hrobu, nahlédl dovnitř a uviděl tam ležet jen plátna. Vrátil se v údivu nad tím, co se stalo.

Šly zrána ke hrobu Marie Magdaléna a matka Jakuba a ještě jedna žena – takhle vypráví příběh velikonočního jitra písnička, kterou za chvíli budeme zpívat. Zní lehce, jako by ji složili jen tak pro zábavu. Dneska ti zpestří den, zítra už nic neznamená... S podobným pocitem prožívá velikonoční dny drtivá většina lidí v této zemi: Dnes možná někomu zpestří všední dny, ale pozítří už nic neznamenají...

Ale možná že to je to i pochybnost či zkušenost nás samotných: Dneska posloucháme příběh překvapivě naděje, příběh o nečekané blízkosti toho nejdůležitějšího Božího překvapení – ale bude pro nás něco znamenat zítra, pozítří? Až nás skřípnou problémy v práci, nepříjemná diagnóza, nebo narazíme na cynika, který arogantně válkuje plody pravdy a lásky, lidské životy i krásy přírody?

*Dosáhne i tam síla toho andělského *Co hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen?* ... A dosahuje tam vůbec?*

Jen člověk začne kázat, vyrojí se víc otázek, než odpovědí... Ale když se zaposloucháte do evangelijního příběhu, zjistíte, že ani v něm nevystupují zrovna superpřesvědčení věřící. Apoštolské hlavy pomazané – v čele s Petrem považují poselství o Kristově vzkříšení za tlachy poblázněných hysterik. A přesvědčenými učednicemi nejsou ani ty ženy, co šly zrána ke hrobu.

Následují sice Ježíše už od těch časů, co kázal v Galileji – narodil od mužských kolegů se nebály sledovat i jeho cestu na Golgotu, smrt na kříži a pohřeb.

Když se však prvního dne po sobotě vydaly za Ježíšem, nejdou celé nažhavené na velikonoční překvapení – ale vydávají se na místo jeho posledního odpočinku. Kdysi v Galileji, to je zaujala Ježíšova písnička o tom, že v Božím království je místa dost – že to království stírá slzy plačícím, dává svobodu těm, co je život zmáčkl a spoutal, přináší osvobození od strachu i vin – ale teď – teď už jim písnička Božího království připadá jako nesnesitelně zastaralý song. Teď už mohou jen důstojně upravit místo Ježíšova posledního odpočinku – oživit vzpomínku, pomazat mrtvé tělo, balzámem zpomalit zánik a zapomnění, na chvíli podržet, co bylo a už není.

Ale takhle to je s evangeliem od začátku. Už když se Ježíš narodil, museli andělé udělat nebesky výpravnou show, aby přesvědčili aspoň utahané pastýře, že se mají vypravit vítat narozeného Spasitele. Evangelium je dobrá zpráva. A dobrou zprávou je už v tom, že nečeká, až nastanou

*vhodné podmínky, až bude dostatečná sledovanost, až odcírkevnělí Češi přestanou jezdit na chalupu a začnou chodit do kostela. Přichází a zní – nejprve těm, kdo ho nevyhlíželi. Kdo si ustlali v temnotách své únavy či nevíry a vůbec nešpicovali uši, kdy se začne zpívat *Svitá novej den*. Tak, jak jsme tady, smíme se spolu s těmi ženami nechat překvapit tím, že je to jinak, než ve své beznaději plánovaly. Evangelista nás i je napíná hezky na pokračování: Nejdřív zjišťujuj, že hrobka je otevřená. Důstojný hrob ztratil důstojnost – a tělo milovaného Mistra chybí. Co se stalo? Žádnou nenapadne zpívat *"Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal"*. Prázdný Ježíšův hrob ještě nadšenou odezvu nevyvolává – spíš působí zmatek, totální vykojení... Co se stalo? To nám zplundrovali i místo, kam jsme chtěly chodit zavzpomínat? Otázky se vrší, nejasnosti a pochybnosti umocňují. Cesta, která se ještě předevčírem zdála mít alespoň nějaký cíl – hrob a vzpomínky – už je taky bezcílná. *Kampak se poděl ten, za nějž šly držet smutek?...**

*I stalo se, když tam byli, že porodila syna svého prvorozeného... – vlastně ne, to je z opačného konce evangelia – ale tady v závěru to zní hodně podobně: I stalo se, když tam byly – celé zmatené – hle dva muži stáli tu – a sláva Páně osvětila je. I bály se bázni velikou. A *když si říkaly – že to snad není k víře – bázeň na ně padla, jak kdysi na pastýře...*, zveršovali to v našem kupletu.*

*Protože Velikonoce a Vánoce mají společného víc, než nám dochází. Jsou to **NOCE Boží spásy**. A **první – a hlavní – je právě ta velikonoční**. Noc, ústící do jitra prvního dne po sobotě. Noc, kdy se nebeský Otec zastal svého Syna, násilím umučeného a popraveného. Noc, kdy se ukázalo, že síle jeho záchrany, síle jeho naděje, síle jeho tvůrčství se nemůže postavit do cesty nic: ani zvilost mocných – ani lhostejnost většiny – ani nevíra, zklamání a zmatek jeho učednic a učedníků – ani poprava spravedlivého Hospodinova – ani smrt.*

*Této noci učinil světlo – a to světlo svítí – a žádná z temnot ho už nemůže pohltnout. **Světlo tohoto zázraku** – zázraku Bohem stvořené záchrany a naděje – se odráží z šatu dvou svědků u prázdného hrobu. To dopadá zpátky na celý Ježíšův příběh – a rozsvěcí i ona vánoční světélka.*

***Ale světlo nestačí.** Světlo svatých Božích událostí člověka může srazit na kolena – oslepit přemírou záře – vyděsit svou nečekaností. Ženy, pastýři, Mojžíš, Izaiáš, Pavel – a leckterí další by o tom mohli vyprávět. A proto je **potřeba, aby zaznělo slovo**. Však na počátku – ještě před světlem – bylo slovo. A to slovo od Boha zní: *Co hledáte živého mezi mrtvými – není zde, ale byl vzkříšen!* Tak zní nejrozšířenější evangelijní refrén: **Není zde, ale byl vzkříšen!** Díky Bohu, jemuž Ježíš věřil jako Otcovi a i nás to naučil říkat, neskončil Ježíšův příběh mezi mrtvými. Ne den před sobotou, ale až první den po sobotě ukazuje, jak je to s Ježíšem – a jak je to s Bohem – na čí straně Bůh stojí. Teprve třetí den ukázal, jak je to s životem a jak je to se smrtí. *Hroby jsou pro mrtvé, ale ne pro živého!**

*A protože **vzkříšení je čin** navýsost překvapivý a zároveň **tvůrčí**, musejí vzápětí poslové vyřídít, co ten čin zakládá, co rozjiždí: *Vzpomeňte – co slíbil váš Mistr, Ježíš živý – a znovu čekejte veliké Boží divy!* Andělské evangelium nespouští hromy blesky, ale oživuje paměť. Vysvobozuje z té podivné sklerózy, do níž nás vrhá pocit, že Ježíš – a společenství s ním – je čím dál víc záležitostí minulosti. Příběhem, který*

už neoslovuje, který je pro dnešní lidi beznadějně zastaralým hitem. Ale když se dostane ke slovu samo evangelium (a ne pouhý soubor staromódních zvyků), rozbíjí slupku předsudků i sklerózu naší víry.

Vzpomeňte! dejte si připomenout jeho slova! Třeba slova o odpuštění – o tom, že milosrdenství prokazovat i těm, co na ně koukáte hodně skrz prsty, je nejen lidské ale přímo boží. Vzpomeňte – na slova o tom, že důležitější než starosti o živobytí je hledat spravedlnost Božího Království. Vzpomeňte na slova, nad nimiž jste pozvedali obočí jako nad nápady nerealistického snílka – a začněte těm slovům a příběhům naslouchat s touhle velikonoční písničkou na rtech! Pak vám dojde – ať naráz, či postupně – že to není ani prošlé zboží, ani nereálné snilkovství, ale slovo plné života a naděje. Uprostřed nadšeného optimismu, co zítra vyprchá – i uprostřed zahořklosti, která už dopředu ví, že nemá cenu nic zkoušet – uprostřed keců, že štěstí na vás čeká v nejbližší spořitelně – i uprostřed zklamání a břemen z nesplacených dluhů a nepromíjených vin – uprostřed workoholického třeštění – i frustrace, že s krizí odlply výsledky práce či úspory kdoví kam – vám **zní slovo**

Vzkříšeného Krista – jako slovo nezničitelné naděje:

Jako příběh, k němuž se přidáš, a on tě s láskou a péčí stavi na nohy. Jako ulehčení, když si přítel nandá tvoje břímě. Jako hebká dlaň, která stírá slzy – a rozsvítí světlo i tváří tváří bolesti, prohrám, vítězstvím nespravedlnosti a smrti. A pokud jde o ono nezapomínání a rozpomínání, nemusíme se ho učit jako kdovíjak složitou vědu či tajuplné náboženství. **Stačí to – jako písnička.** Do světa a do života se s tímhle evangeliem můžeš vydat, jak kdyby sis zpíval ten kabaretní kuplet. Ten skoro lehkomyšlný popěvek, jak šly zrána ke hrobu. Amen.

Lk 23,54-24,1-12 Neděle velikonoční 23

Píseň 558,1+2 (Přemohl Jš)

In: (1K 15,1-4)

Píseň 535

Modlitba

Je to dnes tvůj den, Pane. Den tvého vítězství. Den, kdy jsi dal Ježíši, tomu ukřižovanému, povstat k vítězství. On, ubitý lidskou nespravedlností, on který dal nakonec celý svůj život, on, který ti sloužil až do smrti kříže, on povstal. Vítězně zvedl hlavu. – A my ho chceme i v tomto shromáždění vítat. Slavit tvé vítězství. Slavit předivnou moc, vyvádějící z beznaděje, slavit vítězství nad smrtí, slavit evangelium o vzkříšení. – Dej nám tedy potkat toto evangelium jako slovo pravdy. Otevři srdce pro zvětš života. A u Kristova stolu nás spoj do společenství, které nic nedá na smutky a beznaděje, ale vděčně přijímá dary tvé životodárné milosti. Takto se smiluj nad všemi, kdo dnes na tváři země Kristovo vzkříšení slaví. AMEN.

1. čtení Lk 23,50-24,3

Píseň 724 (V pokoře srdce svého)

kázání Lk 24,4-12

Píseň 238 Šly zrána

CONFITEOR:

V pokoře i s důvěrou vyznáváme: Vyznáváme, náš Pane, – často nemáme sílu ani chuť připomínat si tvé evangelium jako moc života uprostřed všedních zápasů. Pohlcuj nás starosti o vlastní živobytí i strach ze světa, v němž žijeme. Nechceme rozumět bolesti a nouzi našich bližních – a nedokážeme se ani otevřít tvému pozvání. Tak se spíš podílíme na temnotách beznaděje a provinění, než na světle tvé lásky. *Před tebou, náš Pane, vyznáváme svoje viny (VYZNÁVÁME "...")*

Tys nás však, Pane, oslovil zvěstí o vzkříšení Ježíše Krista. Jeho vítězství dosvědčuje sílu tvého odpuštění, moc a sílu tvé věrnosti. Znovu zjišťujeme, že o nás máš větší zájem, než si dovedeme

představit. A píseň vzkříšení dává vyrůst nové důvěře, že ty sám vyvádíš na cestu záchranu, zmocňuješ k novým úkolům. (VĚŘÍME) * Protože nám JK daroval skutečné smíření, smíme se i my smířit se svými nepřáteli, odpouštět těm, kdo nám ublížili a mít naději pro ty, pro které jsme ji ztratili. *PRO LÁSKU KRISTOVU ODPOUŠTÍME „...“* **Slovo milosti (Žd 8,10n)** A toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, praví Hospodin: Dám své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem... Slitují se nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy už nevzpomenu.'

Pozdravení pokoje

PREFACE Vzdáváme ti dík Otče, neboť ses přiznal k cestě spásy tvého poniženého Syna. Vyvedls ho z moci smrti i lidského zavržení a násilí. Prokázal jsi moc své věrnosti i sílu své naděje. Nedals za pravdu lidské zahořklosti a zoufalství. Tak jsi pro nás i pro mnohé další otevřel cestu vysvobození, odpuštění vin a obnovy života. Proto tě oslavujeme a se vši tvou církví i zástupy tvých nebeských služebníků vzdáváme chválu tvému jménu: *SVATÝ, SVATÝ, SVATÝ jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země tvé slávy. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech.*

USTANOVENÍ – podle Lk 22,14-20

EPIKLEZE: Duchu svatý, otevři naše srdce pro dary lásky Kristovy i pro důvěru, že poselství o jeho vzkříšení dává povstat naději a obnově žití. Při přijímání chleba a vína nás učí jedno s Kristem a jeho lidem po vši zemi. **OTČE NÁŠ...**

Pozvání: *Haleluja. Kralovat' Pán-Bůh náš všemohoucí. Radujme se a veselme se a chválu vzdejme jemu. Neboť přišla svatba Beránkova a manželka jeho připravila se. BLAHOSLAVENÍ, kteříž jsou k večeri svatby Beránkovy povoláni*

Vysluhování – 147 – Každý den

MODLITBA (u stolu!) *Vzdáváme ti chválu a dík, Pane, že i nás obnovuješ mocí svého milosrdenství. I teď jsme směli zakusit, že přicházíš, abys obnovil vládu pokoje v našich srdcích, v našich vzájemných vztazích i v celém tvém světě. Když jsi nás postavil na cestu následování, inspiruj svým Duchem k vytrvalosti, věrnosti i službě tvému milosrdenství. Amen.*

PROPOUŠTĚNÍ: Náš živý a dobrý pastýř nás ujišťuje: "Pokoj svůj dávám vám. Ne jak svět dává, já dávám vám." *Jděte v pokoji* **Píseň – 147 A s písní** Každý den se od stolu Páně rozejděme do lavic – i vstříc příštím dnům

Přímlyvy Otevřel jsi, náš Pane, v tomto jitře novou cestu k budoucnosti tvého stvoření. Proto se modlíme za všechny, na něž dopadají minulé viny, i za ty, kdo nemohou dál. Spolu tě prosíme – KYRIE ELEISON! * Moc smrti byla poražena Ježíšem z Nazareta, prvorozeným ze všech lidí – a proto tě prosíme – za ty, jež zaskočila smrt, – za ty, kdo nemají sílu k životu ani k lásce. Spolu tě prosíme – KYRIE ELEISON! * Ve svém evangeliu překvapuješ svou nenadálou blízkostí – a proto tě prosíme za všechny, kdo zůstali sami, uzavření v chladu, nemoci, cizotě a samotě, kdo se topí ve svých problémech Spolu tě prosíme – KYRIE ELEISON! * Tvoje evangelium dosvědčuje blízkost pokoje. Prosíme tedy za ty, kdo žijí na místě válečných konfliktů – kdo jsou vyháněni ze svých domovů, za běžence, mučené a týrané Spolu tě prosíme – KYRIE ELEISON! * Vzkříšení Kristovo přináší smíření – proto prosíme za rozbité domovy, rozpadající se manželství – za nepřátelené národy, státy a rasy. Spolu tě prosíme – KYRIE ELEISON! * Velikonoční evangelium tvoří nově tvůj lid – proto tě prosíme za křesťany a církve všech vyznání – za stálost v protivenstvích – za novou víru pro ty kdo odpadli – i za citlivost vůči problémům těch, kdo nežijí v dostatku a pokoji jako my. Spolu tě prosíme – KYRIE ELEISON! AMEN

Poslání Ř 16,19n.27

Mám z vás radost a přeji si, abyste byli moudří v dobrou a nezkušení ve zlu. Bůh pokoje brzo srazí satana pod vaše nohy. Jedinému moudrému Bohu buď skrze Ježíše Krista sláva na věky věků. Amen.

Požehnaní Ř 15,13

Bůh pak naděje naplňuje vás všelikou radostí a pokojem u víře, tak abyste se rozhojnili v naději skrze moc Ducha svatého. Amen

Píseň 548